

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXÍLU

ROČNÍK VI.

ČÍSLO 1
1978

ZÁŘÍ

Bude vás měsíčně navštěvovat a také se bude těšit na vaše příspěvky, aby vzájemnost byla zachována.

Jako skoro každý exilový časopis, zápolí i váš Tam-tam neustále s finančními potížemi a žije z ruky do pusu. Skauting neměl nikdy mnoho mecenášů. Jedno číslo nás stojí asi FrS 300,-, to dělá za rok tři tisíce. Zbavte nás proto této starosti tím, že nám pošlete včas předplatné a že seženete další předplatitele mezi svými kamarády.

Pár Tam-tamů bubnuje také po vlasti. Zde citujeme z jednoho dopisu: "... moje zasila-telská činnost se ještě rozší-řila. Zatím bez obtíží posílám do ČSR Tam-tam, který má velký ohlas mezi mladými příznivci skautingu ..." Vidíte tedy, že naše pospolitost proniká i že-leznou oponou. A když už z žád-ného jiného, tak aspoň z tohoto důvodu musíme udržet Tam-tam finančně nad vodou.

-red-

NA STARTU 6. ROČNÍKU

Tak vás všechny vítáme z táborů. Snad jste příliš nezmokli a pockřáli na těle i duchu v dobré, kamarádkské partě a hodně toho pochytili ze skautského řemesla.

Měli jsme letos 7 táborů a asi 200 táborníků. S některými se budeme vídat na schůzkách a výletech, ale pro osamělé hlíd-ky zůstane Tam-tam jediným prostředníkem se skautským kruhem.

Provázek zlých i dobrých skutků.

Takhle si hráli kdysi dávno v liberecké Jedenáctce: Každý člen nosil ustavičně v kapse "provázek zlých i dobrých skutků. Byla to asi půlmetrová šňůrka a na ní se musel uvázat obyčejný uzel pokaždé, když se majitel šňůrky provinil proti skautskému zákonu: když zalhal, někomu ublížil, řekl hrubé slovo ... Ten uzel se směl rozvázat až tehdy, když byl vyrovnán nějakým dobrým skutkem. Tuhle hru si může ovšem hrát každý sám, i ta nejosamělejší hlídka. Ba, co takhle pohledět každý večer na ten provázek - bude bez uzle?

Erbovní pověsti

vypráví nám sestry Hana a Klára K.

O KONÍCH A PŮLKONÍCH.

Každý, kdo někdy četl Staré pověsti české, zpracované A. Jiráskem, vzpomene na pověst o Horymírovi a jeho věrném koni Šemíkovi. V dávných dobách, ještě za pohanského knížete Křesomysla, se Horymír - vladyka z Neumětel, dostal do sporu s kovkopy z Březových hor. Tam se tehdy našlo stříbro, a lidé proto opouštěli své pole a pospíchali dolovat drahé kovy, aby tak rychle zbohatli. Marné bylo varování Horymírovo, že se takto neurodí žádné obilí a zmetane hlad. Lidé ho neuposlechli a naopak - rozzlobení kovkopové se pometili Horymírovi: přepadli jeho pole a spálili mu všechnu úrodu. Na to odpověděl Horymír tím že jedné noci se svou čeledí zapálil tábor kovkopů, doly v Březových horách nechal zasypat a ještě před svítáním dorezil na svém rychlém koni Šemíkovi ke knížeti na Vyšehrad. Avšak brzy nato tam dojeli i kovkopové a žalovali knížeti Křesomyslovi na Horymíra. Ten zapíral a bránil se tím, že přece není možné, aby byl na dvou místech současně, že kníže přece ví, že už brzy ráno byl u něho. Nic platná. Došlo k soudu, Horymír byl usvědčen a odsouzen k smrti. Poprosil však Křesomysla, aby mu dovolil se ještě naposled projet na milém koni Šemíkovi. Vyšehrad, který, jak víte, stojí na vysoké skále nad Vltavou, byl tehdy opevněn mohutnými dřevěnými hradbami vyplněnými ještě kamením, a tak nechal kníže pevně uzavřít brány a Horymírovi poslední přání splnil. Útěk se zdál být nemožný. Horymír třikrát objel nádvoří, pak se náhle sklonil, pošeptal svému koni do ucha: „Šemíku vzhůru!“ - a ten jediným ohromným skokem přeskočil i s Horymírem hradbu. A když se chvíli doběhli lidé na hradbu, viděli, jak Horymír na Šemíkovi přeplaval právě Vltavu a uhání k Neumětelům. Kníže za tento odvážný čin udělil Horymírovi milost, i spor byl urovnán, jen Šemík si tím skokem ublížil a zanedlouho pošel. Horymír velmi litoval jeho smrti, dal svého koně, který mu zachránil život, zakopat a na hrob postavit kámen s vytesanou podobou koňské hlavy. Ten kámen prý stojí v Neumětelích dodnes a lidé mu říkají hrob Šemíkův. Zajímavé je, že páni z Neumětel měli ještě ve 14. stol. ve svém štítě koně. Vlastně jednorožce, což je kůň, kterému trčí z čela roh. Ten však koni na čele nevyrostl - je to zřejmě součást brnění, protože i koně ve středověku, tak jako rytíři, museli být chráněni železnými pláty před údery mečem, a koni pak z plátu nad čelem trčel železný hrot. Neměli tedy páni z Neumětel ve znaku jednorožce, ale zřejmě koně v brnění. /R.H./

STROMY

Setkáváme se s nimi všude kolem nás. V alejích na ulici, v parku, na mezích v polích, na březích jezer i řek; provázejí nás na výletech do krajiny, do hor, do lesů.

Stromy ...

Většinou je míváme bez povšimnutí, někdy je vnímáme jen podvědomě jako samozřejmou kulisu známého prostředí. A snad nás ani nenapadne, jaká by byla ulice, zahrada, krajina bez stromů a lesů, jak jiný by byl náš svět bez jejich zeleně a bez jejich siluety na obzoru. kde by hnízdili ptáci a kdo by zpevnil břeh? A kdo by poskytl stín člověku unavenému prací? Kdo by dal surovinu řezbáři, aby z ní zručnou rukou vykouznil živý, oduševnělý tvar?

Stromy ...

Pojďme si spolu povídat o stromech. abychom o nich věděli více než dosud víme. abychom poznali jejich vlastnosti, abychom se je naučili znát a lépe jim rozumět. A abychom se naučili dívat se na ně jako na nezbytnou součást našeho prostředí a uměli vážít jejich užitek i krásu. A samozřejmě i proto, abychom dobře rozuměli tomu, co o nich říká básník:

"Mám rád les
že toho nenamluví
ani zaživa.

Jenom někdy naslouchám do noci
krvavé při jeho korun
s rozlíceným víchrem,
a to potom i potok
s děsem pádí dolů,
kámen nekámen.

Po smrti - pouhé pařezy -
světélkují dusičkami zemřelých
a obrůstají václavkami,
svými sirotky.

Tak voní, že musíš pokleknout
a sehnout hlavu k těm popravčím špalkům,
abys vdechl aspoň něco
z osudu těch, co stojí
celý život zpřima."

/Oldřich Mikulášek: Les/

-08-

JIŽ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE vás seznámíme s jedním stromem. Budeme si povídat o stromech a do příštího tábora poznáme devět stromů. Devět stromů - kamarádů ...

Budeme si spolu povídat na vycházkách do přírody i večer doma. Budeme si spolu hrát a vyrábět rukodělné práce a můžeme si i zazpívat. Budeme si povídat o hezkých knížkách, které jsme přečetli. Tentokráté vám posíláme na dobrou noc povídku z knížky J. Lepmanové. Najdete ji na stránce 12. a 13. Tu knížku si můžete objednat naším prostřednictvím, je v ní povídek na dobrou noc celá hromada. A vy? Nečetli jste nějakou českou knížku, kterou nám můžete doporučit?

V Ý L E T Y S A D M I R Á L E M

V září míval Admirál narozeniny. Jednou se přihnal na výlet s čokoládovou bonboniérou a když jsme se chystali po ostrém pochodu k polednímu odpočinku, počastoval nás každého bonbóny. Krásné staniolové obaly jsme však museli vrátit. Rozdělali jsme ohniček a dvě malé světlušky dostaly za úkol nasbírat kolem blízkého potoka oblázky. Admirál balil kaménky do staniolu a pak na chvíli ošešel. Po obědě si nás svolal a pravil: Budeme si hrát na zlatokopy. Podél lesního potoka najdete zlaté nuggety. Hleďte mezi balvany, pod vodopádky, v tůňkách, v písečných náplavách. Některé uvidíte z dálky, jiné jen z bezprostřední blízkosti. Všimněte si při tom však dobře svého okolí, bude se vám to hodit! A tak jsme hledali oblázky, zabalené do třpytivého staniolu, ale v zápalu hry jsme si příliš svého okolí nevšímalí.

Když jsme našli všechny "nuggety", hrála se další hra. Admirál řekl jméno nějakého keře či stromu a my jsme se museli snažit co nejrychleji přinést list nebo plod ohlášené rostliny. Byl to, myslím, právě hloh, za kterým jsme museli klusat nejmíň kilometr - a bylo to přesně tam, kudy jsme se vraceli již před tím s posledním oblázkem.

Cestou zpátky jsme sbírali podzimní plody: dřínky, dřišťály, hloh. Tyhle plody patří do zálesácké kuchyně. Z hlohu nejen že si na místě můžete připravit chutnou svačinku, ale hodí se výborně na kompot i na želé, nejlépe když se přimísí k jinému ovoci. Taky můžete ovšem ochutnat z hlohu čaj: hodí se k tomu plody, květy, list.

Také dřínky jsou chutné, ale musí být zralé. Na kompot je zapotřebí stejné množství cukru jako ovoce a citronová šťáva. Z dřínků se vyrábí též šťáva, želé, marmeláda, limonáda, dokonce i víno. My jsme to sice nezkoušeli, ale proč byste se sami nepustili do něčeho experimentu?

Nejoblíbenější v zálesácké kuchyni je dřišťál. Plody jsou nejchutnější, když už přečkaly první ranní mrazíky. Šťávu z dřišťálu je možno používat místo citronové šťávy, ale při mačkání šťávy je třeba dávat pozor, aby se nerozmačkala zrna, která dodávají hořkou příchuť.

Ale nesmíme zapomínat, že máme čtenáře po celé zeměkouli. Ne všude roste hloh či dřínek, ale zato tam jistě roste něco jiného, co upoutá zálesáka. Napište nám o svých výpravách do podzimní přírody, ať už si z ní přinesete cokoli!

Ochutnejte dřínky!

Jistě jste si také užili na letošních táborech lesních plodů - borůvek, malin a ostružin. Ty pozná každý. S koncem léta se ale objevují i jiné, méně známé plody. Snad jste si všimli někde počátkem března žlutě kvetoucího keře, na kterém nebyl ještě ani lísteček. Jmenuje se d ř í n. Listy mu narostou později a z květů se vyvinou hezké červené šištičky, dlouhé asi 3 cm, které obsahují tvrdé jádro.

Dřín (*Cornus mas*) mají příjemně nakyslou chuť a lze je jíst buď čerstvé /nejlépe po prvních mrazících/ nebo se dají zpracovat na marmeládu či kompot. Dřín má rád teplejší polohy a často bývá vysazován jako ozdobný keř. V některých zemích se plody, zvané česky "dřínky", prodávají na trhu.

Na podzim dozrávají také hrozny oválných plodů dřišťálu. Často visí na trnitém keři, jehož listy už dávno opadalo, přes celou zimu. Jsou také nakyslé a dobře se uplatní v marmeládě nebo v kompotech. Jestliže najdete v květnu či v červnu žlutě kvetoucí dřišťálový keř, zkuste se něčím dotknout tyčinek v květu. Rychle se ohnou směrem ke středu. Jestliže je takto podráždí hmyz, hledající nektar, zachytí se mu na hlavu pyl a ten je pak přenesen na další květy.

Dřišťál obecný
(*Berberis vulgaris*)

Hloh bude asi většina z vás znát. Je to veliký, nápadný keř - na jaře svými hojnými bílými květy, které nepříjemně páchnou, na podzim pak krásnými červenými plody, připomínajícími šípky. Hlohu je několik druhů, řada z nich se pěstuje jako okrasné keře a stromky. Plody nejsou nějak zvláště chutné, ale až se budete muset při odborce zálesáka živit dva dny lesními plody, třeba jim přijdete na chuť. Do marmelád a kompotů se dají také docela dobře použít. Stejně jako dřín a dřišťál obsahuje i hloh hodně vitamínu C a nerostných látek.

Hloh ostrotrný
(*Crataegus oxyacantha*)

Model týpí

Bobo se vrátil ze skautského tábora - a rovnou babičce do náruče. Ale vyprávějte babičce o podsadách, o táborovém kruhu, o pagodě! O takových věcech nemá babička ani ponětí. Ale nejvíc kroutí stařenka hlavou, když jí Bobo vypráví o pravém indiánském týpí, o tom nádherném kuželovitém stanu s ohničkem uprostřed. A tak se Bobo rozhodl, že si vyrobí maličký model, aby měla babička lepší představu a on, Bobo, aby měl stálou vzpomínku na tábor.

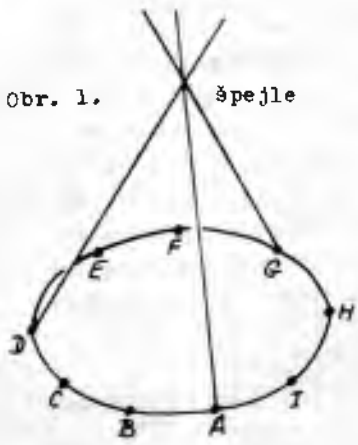
Vzal si k ruce kružítko, tužku, pravítko, gumu a tenoučký provázek. Pak si našel podložku z tužšího papíru, rychleschnoucí lepidlo, špendlíky, mamince v kuchyni sebral jedenáct špejlí / délka 20 cm / a kulaté párátko a vyprosil si na ní odstřížek z tatínkovy staré, vyrudlé košile. / 26 X 16cm /.

Na podložce nakreslil kruh o poloměru 6,5 cm a rozdělil na 9 stejných úseků / 40 stupňů /. Označil na obvodě body A až I. Pak svázal 3 špejle ve výši asi 12 cm, postavil na obvod kruhu a přilepil na body A, D a G. / Viz obr. 1. / Pak střídavě přilepoval další špejle na ostatní body a všechny pak svázal dohromady ke třem prvním. / Viz obr. 2. / Tak vznikla dřevěná kostra - jak ji viděl stavět na táboře větší kluky a holky. Teď tedy mohl Bobo přehodit "celtu" ze staré tatínkovy košile. Střih vidíte na obr. 3., rozměry udány v cm.

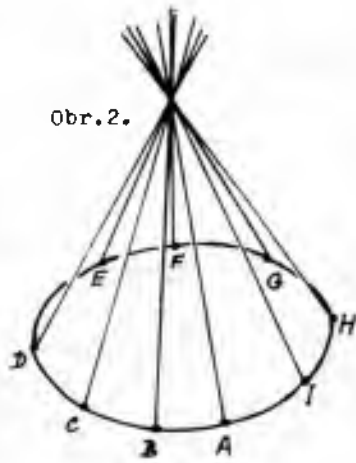
Vchod do týpí je mezi bodem A a I. Tam se okraje cely po délce k sobě slepí nebo sešpendlí špendlíčkem. Nad kruhovým otvorem přišpendlil Bobo "dvířka", ovšem stočená. Vystříhl obdélník jen o málo větší než průměr otvoru, stočil do ruličky, prostrčil ruličkou párátko a přišpendlil nad vchod. K vrcholům kouřových klapek přilepil poslední dvě špejle, skřížil je vzadu za stanem a zapřel.

Zda se tohle týpí líbilo babičce? Jistě, ale zalíbilo se i Bobovi. Rozhodl se, že si vystaví celou indiánskou vesnici. Můžete to taky zkusit. Stany žluté, hnědé, zelené či oranžové - to by byla věru krása. Ale Indiáni své stany pomalovávali různými symboly nebo obrazy zvířat. To si ovšem taky můžete zkusit. Možná, že se rozhodnete pro pravou indiánskou symboliku, nebo pro svérázné ornamenty, nebo vdechnete kresbám skautského ducha - kdo ví? Můžete si ovšem vystavět model přiměřeně větší, ale pak si budete muset v lese opatřit větvičky, které budou delší než špejle. Pěkné rovné větvičky jsou dokonce mnohem hezčí. Podaří-li se vám týpí pěkně po malovat, pošlete nám obrázek. V některém z příštích čísel našeho časopisu uveřejníme popis práce při šití skutečného, velikého týpí. Je to pěkná práce přes zimu pro dobře seštrnou družinu.

Obr. 1.

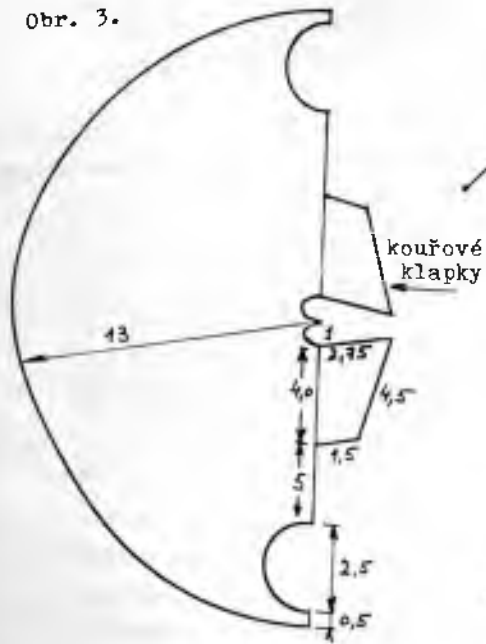

Obr. 2.

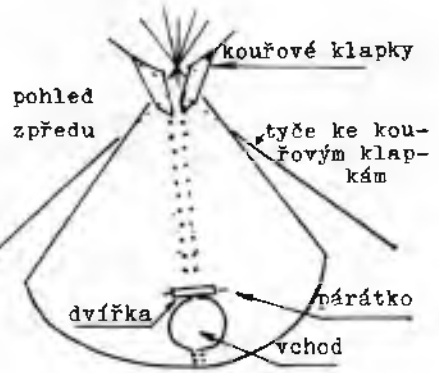

τ ý p í

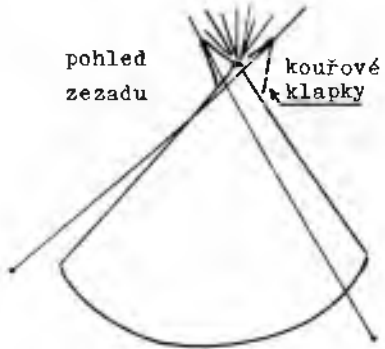
Obr. 3.

pohled
zpředu

pohled
zezadu

V o d o m ě r k y

Bruslařka (*Gerris najas*)

nete zblízka, uvidíte, že stojí na čtyřech nohách a hladina se pod nimi trochu prohýbá. Na nohách mají jemné chloupky, které odpuzují vodu a brání smáčení. Je to příklad využití tzv. p o v r c h o - v é h o n a p ě t í. Znáte pokus, jak mastná jehla plave na vodě? Tak to je ono. Chytili jsme tři kusy a chtěli je přinést do tábora v ešusu s vodou. Jak ale voda cestou šplíchala, namočily se i jiné části těla a hmyz se nám utopil.

Vodoměrky se živí jiným hmyzem - buď tím, co spadne na vodu, nebo vodními brouky, kteří vyplavou k hladině nabrat vzduch. Informace získávají z vlnek na povrchu vody, které vyvolá pohyb kořistí. Nutno ještě podotknout, že náš hmyz se správně česky jmenuje bruslařka. Právě vodoměrky se opírají o vodu všemi šesti nohama a jsou mnohem štíhlejší. Některé druhy najdeme i na tekoucí vodě. Jako jediný hmyz žije jeden druh vodoměrek na otevřeném moři, několik set kilometrů od pobřeží.

C O N Á S S P O J U J E

Cesta vedla tichými vesnicemi, vysokými skalami. Vozy byly taženy kravami a provázeny venkovskými ženami a dívkami. Dívky měly vlasy zdobené květinami, stuhami a sponami. Ženy kráčely s nůšemi na zádech. Odpočívaly pod lipami. Nebo pod břízami, olšemi - jak chcete. Jistě jste pochopili, že jsme prostě věnovali pozornost všemu, co je ženského rodu v sedmém pádě množného čísla. V minulém ročníku jsme se totiž zabývali skloňováním podstatných jmen rodu mužského a propluli jsme šťastně všemi úskalími - je tedy svrchovaný čas, věnovat se holčičímu světu. Avšak když jsme se zahloubali nad tím ženským skloňováním, nenalezli jsme žádné těžkosti, až na ten nejposlednější pád - sedmý v množném čísle. Ale možná, že budete s námi zajedno, že i ten poslední pád se tvoří tuze snadno - vždyť má bez výjimky na konci měkké -i: skautkami, světluškami, růžemi, kůžemi, čarami, jámami, kočkami, liškami, jahodami, vlaštovkami - prostě stále -i. Že byste si to zkusili sami? Vymýšlejte příklady!

Lidé sbírají nejrůznější věci. Holandský Mýval má příkladně sbírku československých bankovek a seznámí nás se svými exempláři touto cestou. Dávejte dobrý pozor: Víte, kdo to byl T.G.Masaryk?

ČESKOSLOVENSKÉ BANKOVKY 1913-1948

I

období I. republiky

Jak jistě všichni víte Československo vzniklo roku 1918, od té doby se začala rozvíjet čs. měna. V tomto seriálu budete nacházet historii čs. papírových peněz za různých období.

Mýval

Sto korun s námětem T.G.Masaryka.

RÍMSKÉ NÁBOŽENSKÉ STŘEDISKO VELEHRAD vydalo ve spolupráci s naší edicí Skauted zpěvníček Zpěvem s srdci. Obsahuje písně slavnostní skautské, zálesácké, národní a mešní spirituální. Hlavní zásluha patří Vrněti a lausanskému Tomášovi. Zpěvní má pěkné, štrapační plastické desky, stojí FrS, DM, f 6,- a možno jej objednat i přes naši redakci. Pokud plánujete jeho doplňování novými úlovkami, doporučujeme přilepit do pravého spodního rohu rubu zadní desky plastickou trojúhelníkovou kapsu.

DŮLEŽITÁ VÝZVA ! Prosíme letošní táborníky, aby poslali své příspěvky pro **SEM-TAM**, tj. říkánky, písničky, kresby, povídky nebo listy z táborových kronik nejpozději do středy 4.10. na adresu **Obého** nebo naši, nejlépe snad souhrnně po oddílech.

BIM, BAM, BIM

Slyšeli jste již o tom městě ležícím na sedmi pahorcích a krásném jako žádné jiné? To město se jmenuje Řím. Leží v Itálii, v zemi, kde slunce září tak silně, že tam rostou na stromech pomeranče a citrony a probleskují zeleným větvoším jako zlaté míče.

Uprostřed města Říma je náměstí svatého Petra. Je tak obrovské, že na něm lidé vypadají jako tečky. A uprostřed něho stojí mohutný chrám svatého Petra, jehož kopule se tak třpytí, že je jí možno vidět ze všech sedmi pahorků. Hned vedle ní se vypíná palác nejvyššího hodnostáře, papeže, Vatikán.

V tom paláci je kaple pro poutníky, zvaná Poutní kaple. Rok co rok se k ní ubírají zástupy poutníků, aby se v ní modlili. Putují k Poutní kapli ve městě na sedmi pahorcích ve velkých procesích či docela sami ze všech končin světa.

Chrám svatého Petra, Vatikán a Poutní kaple jsou tak cenné, že je dnem i nocí stráží zvláštní strážci, kteří se jmenují švýcarští gardisté. Jsou to švarní urostlí Švýcaři odění v červenozlaté uniformy, s helmami na hlavách. Starají se o to, aby bylo vše v pořádku a aby se dovnitř nevetřel žádný lump. Jistě si dovedete představit jejich úžas, když jednoho zářivého letního odpoledne počal náhle v Poutní kapli vyzvánět zvon. Bim, bam, bim, bam, zvonil a pohupoval se vesele sem a tam, ačkoliv v tuto dobu neměl vůbec co vyvádět. Zvonil si, jako by se mu podařila nějaká obzvláštní taškařice.

"Co se to tu děje?" zvolal kapitán švýcarské gardy, "kdo si to dovoluje v tuto zapovězenou hodinu zvonit?" A hnal se ve svých naleštěných holínkách přes obrovské Svatopeterské náměstí, jako kdyby chtěl popadnout pachatele vlastnoručně za límec. Když se dostal na tiché zadní nádvoří, rojili se tam již na všech stranách jeho gardisté. Toho, kdo zvon rozhoupal, však nenalezali.

"Ať mi ještě dnes pachatele objevíte!" přikázal kapitán svým vojákům, "nebo si uděláme před celým světem ostudu!" Udělat si ostudu před celým světem ovšem nikdo nechtěl a tak všichni hledali ještě usilovněji. Žel, vše nadarmo.

Kdyby směli švýcarští gardisté, tito nejhrdější strážci světa, svésit malomyslně hlavu, jistě by to byli udělali. Takto však pochodovali navenek sice vzpřímeni, uvnitř však zkrúšeni, zpět do svých ubytoven.

Příštího dne byli ve čtyři hodiny ráno vyburcováni ze spánku zvonem Poutní kaple.

"To přece není možné," zvolali a bleskurychle vklouzli do svých uniforem. Jejich kamarádi mající noční službu zatím již pro-

lézali všechny kouty tichého nádvoří. Toho, kdo zvon rozhoupal, však nikde nenalezali.

"Asi to udělal vítr", zvolal největší gardista. A všichni mu hned horlivě přisvědčovali: "Ano, jistě to byl ranní vítr." "Hlupáci!" rozkřikl se na ně nejmladší a nejsmělejší gardista, také již pořádný čahoun, "vítr fouká už stovky let a zvon ještě nikdy nerozhoupal. Vymyslete si raději něco jiného!"

Tu svésili gardisté na okamžik hlavu, ale jen an okamžik a pak odpochovali navenek sice vzpřímení, uvnitř však zkrúšení, zpět do svých ubytoven.

Jen jeden z nich, ten nejmladší a nejsmělejší, se tajně přikradl zpět na tiché zadní nádvoří, kde se houpal provaz od zvonu Poutní kaple a jal se číhat. Číhal tak dlouho, až ho ruce a nohy brněly, ale všude vládl klid. Jen v určenou hodinu přicházel mnich a vyzváněl poutníkům k modlitbě.

I příštího a přes příštího dne, jak jen měl volno, odcházel nejmladší a nejsmělejší gardista na svou tajnou pozorovatelnu.

"To by tak hrálo, abych zvonýka nedopadl!" říkal si a přinesl si s sebou dokonce i dalekohled. Nemohla mu teď uniknout ani myš!

A tu náhle spatřil, jak se přes tiché zadní nádvoří krade jedna z palácových koček. Byla to malá zrzavá kočička, čenichající laškovně kolem sebe. Když došla k provazu, zvedla tlapku a začala si s ním hrát. Nahoru a dolů poskakovala zrzavá kočička a nahoru a dolů poskakoval provaz a s ním i zvon. Bim, bam, bim, bam, zvonil, a čím hlasitěji vyzváněl, tím roztomileji poskakovala kočička a taha-la za provaz.

Tu však vyskočil nejmladší a nejsmělejší gardista ze svého úkrytu.

"Konečně tě mám!" zvolal a natáhl ruku, aby kočičku lapil. Co však lapil, byla jen hrst vzduchu. Kočička několika skoky upláchla na střechu kaple a odtud do vatikánské zahrady. Tam měla svou skrýš, kterou švýcarský gardista neobjevil.

Zatím se na nádvoří Poutní kaple seběhla málem polovina švýcarské gardy. Nejmladší a nejsmělejší gardista předstoupil před kapitána a hlásil: "Tajemný zvoník přistižen při činu - zrzavá palácová kočička. Zločinec na útěku."

Kapitán a jeho gardisté v červenozlatých uniformách tu stáli celí zkoprnělí. Něco takového ještě nikdy neslyšeli. Nejmladší a nejsmělejší gardista dostal na svou uniformu zvláštní zlatý knoflík. A provaz? Ano, provaz zkrátili, aby si s ním už žádná palácová kočička nikdy nemohla hrát. /Z knihy J. Lepmanové: Dobrou noc/

Skautské odznaky

I v letošním ročníku budeme pokračovat s naší serií. Novinkou bude doplnění jména země o rok vzniku skautingu v ní a o skautské heslo v místním jazyce. Jelikož jsme ale už řádku odznaků otiskli, uvedeme nejprve jejich seznam, doplněný o cba účaje.

Země	Založení	Heslo
Čechy	1914	Buď připraven
Slovensko	1920	"
Švédsko	1909	Vår redo
Norsko	1910	Vaer beredt
Anglie	1907	Be prepared
USA	1910	"
Panama	1920	Siempre listo para servir
Guatemala	1920	Siempre listo
Dánsko	1909	Vaer bered
Německo	1946	Allzeit bereit

T U N I S

Les Eclaireurs Tunisiens

1934

Kua musta 'iden

A L Ž Í R

Scouts Musulmans Algeriens

1939

Louveteaux

rok
založení
heslo

OSTATNĚ V KANADĚ POŘÁDALI TAKÉ LETNÍ TÁBOR. vešli ho naše známé vrbičky a zaváděli zde skautské prvky. Doufáme, že nám napíšou do Sem-tamu, jak se tam vzájemně otukali, a že příští léto to bude tábor stoprocentně skautsky.

BR. JANEČEK, VYDAVATEL KANADSKÝCH LISTŮ a velký skaut před Hospodinem /podílel se mj.na vedení našeho exilového skautingu v Německu po r.1948/ navštívil na jaře Evropu a velice se zajímal o činnost našich oblastí. Pobyl za tím účelem u bratří Cipy, Maugliho, Aquily a Cookieho. Zamyšlí obnovit skautskou přílohu svého časopisu.

O SKAUTINGU TAKÉ INFORMUJÍ SEVERSKÉ LISTY, které ve Švédsku vydává br.Spojka. Doufejme, že tam sbubnuje nějaký oddíl.

MILÍ ČTENÁŘI, k tomuto číslu přikládáme složenky a prosíme všechny, kteří dosud nezaplatili předplatné na VI. ročník, aby tak laskavě učinili nejpozději do konce října 1978. Děkujeme vám.

Pro čtenáře ze Švýcarska činí předplatné 14 sFr. Plaťte přiloženou složenkou nebo bank. převodem na: Postscheckkonto 17-988 Fribourg, Volksbank Murten /Morat/, zu Gunsten Tschechoslowakische Pfadfinder 30/10771/33.

Pro čtenáře z Německa činí předplatné 17 DM. Plaťte bankovním převodem v Německu na : BLZ 500 930 00, Rüsselsheimer Volksbank, 6090 Rüsselsheim, Kto Nr.200845.02 Tschechoslowak. Pfadfinder i.d.BDR.

Pro čtenáře z ostatní Evropy činí předplatné 17DM nebo ekvivalent v kterékoliv směnitélné měně.

Pro čtenáře ze zámoří činí předplatné 10 \$ US.

Čtenáři z ostatní Evropy a ze zámoří mohou platit některým z těchto způsobů:

- a/ Mezinárodní pošt. poukázkou /Mandant de versement international/ na Postscheckkonto 17-988 Fribourg- Schweiz, Schweiz. Volksbank Murten, zu Gunsten Tschechoslowak. Pfadfinder 30/10771/33.
- b/ Bank.převodem na Schweiz. Volksbank Murten, Konto 30/10771/33.
- c/ Příslušnou částku neb šek poslati v dopise na adresu redakce /Postfach 295, CH - 8021 Zürich 1./.
- d/ V Holandsku je možno poukazovat předplatné ve výši 18 Guldendů na pošt. Girodienst, OP Postrek 3504194 SKAUTED, Postbus 2480, 3500 GL Utrecht. V rubrice "Mededelingen" poznamenejte TAM TAM 78.

POZOR! DULEŽITÉ UPOZORNĚNÍ! Pokud potřebujete doplnit starší čísla našeho časopisu - s výjimkou prvního ročníku - obraťte se na naši redakci. Některá čísla jsou dosud na skladě.

Uzávěrka říjnového čísla je 6.10.1978

Redakční kruh Tam-tamu: Cookie, Pirátka a spolupracovníci.

A.Z. 3000 Bern 1

Postretouren an :

Postfach 295

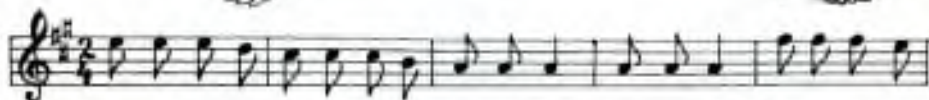
CH-8021 Zürich 1

Verband der

Tschechoslowakischen

Pfadfinder in der Schweiz.

Kdybys měla, má panenka...

1 Kdybys mě-la, má pa-nen-ko sto o-vec, sto o-vec, a já je-nom

za klo-bou-kem ja-lo-vec, ja-lo-vec, ne-bu-deš ma,

ne-ni mo-žná, a-ni ti to, má pa-nen-ko pán Bůh ne-dá.

2. Kdybys měla, má panenka
celý lán,
a já jenom zahádečku
jako dlan,
nebudeš má,
není možná,
ani ti to, má panenka
pán Bůh nedá.

3. Kdybys měla, má panenka
sto dvorů,
a já jenom otrhanou
stodolu,
nebudeš má
není možná
ani ti to, má panenka
pán Bůh nedá.